

Súd: Krajský súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 16Co/1001/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714207587  
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková  
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6714207587.1

## Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej, členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu Sociálna poisťovňa, so sídlom ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, pobočka Zvolen, Štefana Moyzesa 1369/52, Zvolen, IČO: 30 807 484 proti žalovanému G. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, XXX XX J., v konaní o zaplatenie 2 269,86 €, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 10C 130/2014-58 zo dňa 17. 06. 2015, takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec vracia na ďalšie konanie.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu, ktorý sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2 269,86 €.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd uviedol, že mal za preukázané, že JUDr. Viliam König ako súdny exekútor, vymohol žalovanú sumu od povinného v exekučnom konaní EX 300/2000, kde ako oprávnený vystupoval žalobca. Sumu, ktorú súdny exekútor v tomto exekučnom konaní vymohol oprávnenému nevyplatil. V konaní bolo nesporné, že žalobca si uplatňoval voči žalovanému svoj nárok z dôvodu, že táto suma síce bola vymožená, ale jemu nebola uhradená, a to napriek tomu, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom. Vzhľadom na povahu vzťahu vznikajúceho medzi oprávneným ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť, nemôže, podľa súdu, dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle ust. § 451 Občianskeho zákonníka. Súdny exekútor však zodpovedá za škodu v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, a to za škodu, ktorú spôsobil pri výkone činnosti podľa Exekučného poriadku. Ustanovenie § 33 ods. 1 Exekučného poriadku odkazuje na zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ( ďalej v texte len „Zákon č. 514/2003 Z. z.“ ). Ak teda nesprávnym postupom súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti došlo k nevyplateniu vymoženej pohľadávky, tak žalobca sa mohol domáhať náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. proti štátu, v mene ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti SR. Takto však nebol uplatňovaný nárok zo strany žalobcu, na základe čoho mal súd za to, že žalovaný nie je v konaní pasívne legitimovaný a žalobca si mal na základe tohto skutkového stavu uplatniť náhradu škody voči Slovenskej republike.

3. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p..

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote odvolanie žalobca s odkazom na ust. § 33 ods. 1 a § 36 ods. 8 Exekučného poriadku. Podľa jeho názoru v prípadoch, kedy má poškodený nárok na náhradu škody voči štátu, má súčasne daný priamy nárok aj na náhradu škody aj voči súdnemu exekútorovi a táto zodpovednosť je spoločná a nerozdielna. Poškodený sa preto môže rozhodnúť,

že uplatní škodu iba voči štátu alebo iba voči súdnemu exekútorovi, príp. nie je vylúčené, aby škodu uplatňoval súčasne od oboch subjektov. Použitý výraz v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku „ak osobitný zákon neustanovuje inak“ neznamena, že poškodený nemá priamy nárok voči súdnemu exekútorovi, ak má nárok na náhradu škody voči štátu. Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, na ktorý § 33 ods. 1 Exekučného poriadku odkazuje v poznámke pod čiarou, nemá žiadne ustanovenia vylučujúce priamu zodpovednosť súdneho exekútora voči poškodenému. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť nahraďiť mu ním uplatňovaný nárok.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s rozhodnutím súdu súhlasí.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 ods. 1 CSP z nasledovných dôvodov:

7. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zák. č. 160/2014 Zbierky zákonov (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 01. 07. 2016 platí, že ak nie je ustanovené inak platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Súd prvej inštancie návrh žalobcu zamietol s odôvodnením, že žalovaný tak, ako je označený v návrhu na začatie konania nie je nositeľom povinnosti splniť pohľadávku, ktorej sa domáha žalobca v tomto konaní, teda nie je pasívne legitimovaným subjektom. Uvedený právny záver vyvodil zo skutkových zistení, na základe ktorých mal preukázané, že nárok na zaplatenie požadovanej sumy je nárokom vyplývajúcim zo zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti, jeho konanie posúdil ako nečinnosť pri výkone verejnej moci a z tohto dôvodu patrí žalobcovi nárok na náhradu škody voči štátu, v mene ktorého koná pre tento konkrétny prípad Ministerstvo spravodlivosti SR.

9. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého vzhľadom na povahu vzťahu vznikajúceho medzi oprávneným ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcím exekučnú činnosť nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka tým, že exekútor nesplní povinnosť uhradiť oprávnenému vymoženú pohľadávku. Dôvodne preto posúdil nárok navrhovateľa ako nárok na náhradu škody.

10. Ak však následne súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanom prípade je zodpovedným subjektom výlučne štát, ide o nesprávny právny záver.

11. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 3 Zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

12. Ustanovenie § 33 ods. 1 Exekučného poriadku upravuje zodpovednosť exekútora za škodu, ktorú spôsobil on alebo jeho zamestnanci pri výkone činnosti, ktorá je upravená Exekučným poriadkom. Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku je koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, t.j. zodpovednosť, ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie, teda bez ohľadu na to, či k vzniku škody došlo úmyselným alebo nebanlivostným konaním zodpovedného subjektu.

13. Pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. treba uviesť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. (napr. II. ÚS 165/2012, IV. ÚS 607/2013). Exekučný poriadok ani Zákon č. 514/2003 Z. z. priamo nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich. Obe tieto zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich dikcie možno vyvodíť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej

činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ustanoveniach § 29 až § 194 Exekučného poriadku), zodpovedá vedľa štátu s následným právom regresu rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (podobne II. ÚS 289/2008).

14. Z uvedeného teda vyplýva, že závisí výlučne na rozhodnutí poškodeného - žalobcu, či bude náhradu škody požadovať podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Preto záver súdu prvej inštancie, že žalovaný exekútor nie je pasívne legitimovaným v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone exekučnej činnosti, nie je vecne správny (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 75/2015 zo dňa 23. 03. 2016, 3 Cdo 129/2015 zo dňa 22.06.2016). Ak navrhovateľ predmetný nárok uplatňuje ako náhradu škody priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku je súdny exekútor pasívne legitimovaný v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone exekučnej činnosti.

15. Keďže rozsudok súdu prvej inštancie je založený na nesprávnom právnom posúdení pasívnej legitimácie žalovaného a súd prvej inštancie bez ďalšieho žalobu zamietol, nárokom žalobcu sa vôbec nezaoberal, neostávalo odvolaciemu súdu iné, ako napadnutý rozsudok podľa § 239 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť, nakoľko súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci meritórne neprejednal, nevykonával žiadne dokazovanie, a z tohto dôvodu nemôže dokazovanie odvolací súd opakovať ani doplniť.

16. Úlohou súdu prvej inštancie po zrušení a vrátení veci bude predmetný nárok žalobcu posúdiť ako nárok na náhradu škody voči súdnemu exekútorovi, ktorý si žalobca uplatňuje podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, teda vykonať dokazovanie a následne vyvodíť právny záver, či došlo k vzniku tejto zodpovednosti na strane žalovaného naplnením všetkých zákonných kumulatívne vyžadovaných predpokladov.

17. Podľa § 396 ods. 3 CSP, keďže odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov konania súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci s tým, že rozhodne i o náhrade trov konania odvolacieho.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,  
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,  
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).  
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,  
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,  
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie ani na základe výzvy na plnenie (§ 379 ods. 1 a 2 CMP), môže mu súd uložiť pokutu do 1.000,- Eur (§ 382 ods. 1 CMP), rozhodnúť o zastavení výplaty rodičovského príspevku a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa (§ 383 ods. 1 CMP) alebo odňať maloletého tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnené premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať (§ 386 ods. 1 CMP) a to všetko aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 CMP).